

Lägenhetsbekymmer, rån, maffia och mycket annat sett från hejarklackens horisont

Äntligen var det dags, äntligen var det VM i ishockey i St Petersburg. Vi hade bokad en tiodagars resa med Svea Svin. Svea Svin är ett gäng som under nästa tio års tid åkt på alla VM, i år skulle de slå på stort, i år skulle de ordna en resa själv som folk fick anmäla sig till. Något som vi också gjorde.

På deras hemsida gjorde de reklam för ett hotell. Vi skulle hyra en hel våning. Det ingick frukost och erkände man inte gå ned så skickade de upp dem. Det fanns även svimningspool och gyttjebad. En rysk folk ingick. Det skulle anordnas utflykter, till exempel till en vodkafabrik. Plus flyg tur och retur. Allt detta för 1000.

Det låt helt okej, så vi slog till. Flyget från Stockholm gick bra, vi skulle vara framme till slutspelen.

Sverige hade ju till poäng med sig till det första slutspellet så de var så gott som klara.

Inget kunde gå fel, eller?

Vi landade på St Petersburgs flygplats vid middagstid den 5 maj, en grå och regnigt dag.

Så sent att landa utan att höra charterresenärer applådera. Man undrar ibland om de applåderar varje gång en charterbuss lyckas stanna vid en höllplats också.

Efter vissa procedurer var vi inna i vänthallen och där stod ett par killar från Svea Svin, de var lätta att känna igen i deras Sverigröjor. Nu kom första kalliduschen, vi hade inget hotell.

En viss förvirring uppstod, innan vi fick en liten udda förklaring.

En kille inom Svea Svin hade en kontakt i Ryssland som hade hjälpt dem med det här. Men eftersom många hade hoppat av var de tvungna att avboka det första hotellet, utan att vi fick veta något. Den ryska kontakten skulle ordna ett annat hotell. Ett hotell vid namn Simsons. Ett namn som blev ett ständigt skämt resten av resan.

När vi kom hade grabbarna i Svea Svin bott där sex dagar och fått nog. Det fanns bara en tröskel till tio personer. En som dessutom saknade bodottring plus att hela hotellet var fullt av kackerlackor. Det var det vidrigaste hotellet de sett. Dessutom vägrade taxichaufförerna köra dem ändå fram på nätterna när de skulle hem. De vägrade inte. Så bra var

det området. Så de hade ordnat lägenheter till alla.

Men så vi, vi har ju betalat vårt boende. Inte många hade råd att betala en gång till. Nu var det så här. Rysskontakten hade åkt till Sudafrika och gick inte att få tag på. Men visst, ville vi bo på Simsons så var det bara att åka dit. Men vad vi hölet var det inte många som funderade på det. Svea Svin var också arga för de trodde att kontakten skulle ha ordnat ett lika bra hotell som det första, men det gjorde han inte och nu var han borta. Men han skulle komma tillbaka på tisdag och då var vi lovade att få tillbaka pengarna från hotellet och det var ju en tröst. Vi frågade hur vi skulle ta oss från flygplatsen och fick till svar att de hade ett ryskt par som hjälpt dem och att de beställt hit en buss. Men nu var vi i Ryssland så det kunde lika gärna bli taxi. Ett bra svar på en bra start.

Efter en viss väntan dök det upp en buss. En buss som skulle fört svensk bilprovning att grilla.

I bussen började den ryska kvinnan med svartvättning, dollar mot rubel. Hon sådde även VM biljetter. Hon verkade ha allt. Väl framme i St Petersburg skulle vi möta en ryss vid namnet Peter Drafko, en lägenhetsförmedlare. En som inom ett par dagar skulle fört oss av allt vad svenskar hette. Han hyrde ut privatpersoners lägenheter, ryssar som ville tjäna en buss dollar extra. Peter hade säkrat en bra provision så här skulle inget bli billigt. Den första lägenheten var för fyra personer, så det blev jag, Maria och två som hette Ville och Bengt som fick den. Lägenheten var fräsch. Fyra rum, golvvärme, marmorbadkar och kabel-TV. Bättre lägenhet än den jag har hemma. Lägenhetsinnehavaren visade hur allt fungerade, spis, diskmaskin och tvätten,

som om vi aldrig sett sådana maskiner förr. Vart trodde han att vi kom ifrån?

Sen kom chocken. Priset. 30 dollar per skalle och natt. Jag såg hur min reskassa förevanns lite väl snabbt. Det här kunde vi inte gå med på. Efter ett visst tag fick vi ner den till 25 dollar per natt, även det för dyrt. Men vi fick bo där över natten och tänka över priset, men första natten blev det 25 dollar per skalle.

På kvällen skulle vi mötas på en krog som hette Afrodit. Afrodit var en samlingsplats för oss svenskar före och efter match och matchdags dagar. Det var ett udda ställe. Längst in i lokalen fanns dansgolvet. På ena sidan höll den lokala maffian till och på den andra medlemmar ur ryska Slips. Båda klätterna alltid lika fulla och med ständigt lika tunga och vackra tjejer. I en resguide stod det att det var värdad kläddar där, men såg man på oss

svenskar som kom in med peruksor, hjälmor, svensktrojor och trasiga kläder så tror jag att den punkten var struken.

Väl där mötte vi en grupp som hade åkt med oss, som kallade sig för VM klubben. Ett gäng på tre bevar som alltid åkt på ishockey-VM. De hade sattit där i 5 timmar och började bli glada i lägen. Men de hade inte haft lika stor tur som oss. De hade inte fått någon lägenhet än. Men sent om sidor fick de också en. Natten på Afrodit blev lång. De stängde inte firran alla gick hem.

Dag 2

Nu var det dags att förhandla igen. Den här gången dök inte Peter upp, bara lägenhetsinnehavaren och en tant som kunde engelska. Tydligen ville de tjäna lite extra pengar själva för nu skulle vi inte blanda in Peter mer. Nu fick vi ner priset till 20

dollar per natt och vi fick inget säga till Peter för då kunde han ta våra pengar så de. Hur fan gör vi nu? sa vi. Den där Peter låt som någon maffiakille som bestämde över lägenhetsinnehavaren. Vad skulle hända om han bara dök upp? Men 20 dollar låt mycket det med. Vi kom överens om att betala ett dygn till och prata ihop oss. Nu sjönk priset till 15 dollar per person och natt. Men vi var osäkra på om de var i maskopi med Peter och skulle de då skicka dit honom i slutet på resan så skulle de få sina 25 dollar per natt ändå. Så vi hyrde bara en natt till för att se om det gick att pentamer.

I dag var det dags för första matchen. Sverige mot Schweiz. Vi begav oss till Afrodit där det laddades upp, mycket sång och öl. Sen tog vi taxi ut till arenan. Där utandfår skulle vi försöka köpa biljetter. Det skulle inte vara så svårt. Nästan direkt kom

det en kille fram och frågade om vi ville köpa biljetter. Han sa 500 rubel och vi sa 450, cirka 150 kronor och det gick han med på. Vi gick undan en bit och gjorde upp affären och när vi vände oss om kom två militärklädda poliser fram. Aj, aj, aj tänkte vi, det här var ingen bra början. Först och främst kunde de ingen engelska och sen till min förvåning var de rätt packade. Med vår språkliga kommunikation kom vi inte långt, men det verkade som om de vill ha oss med. Då kom det fram en rysk kvinna som kunde engelska. Hon berättade att de skulle ta med oss till stationen. Vi spelade dumma svenskar som inte fattade något och de berusade poliserna skrattade och gick. Pust!

Tillbaka till öltältet. Där var det full fest, nu skulle vi verkligen ta dem. Bajamajorna som fanns kostade tre rubel att besöka. Ett skäligt pris. Det började dra ihop sig till match och jag skulle besöka toan igen, men nu hade jag inga mynt på mig. Södlar kunde inte den gamla damen växa. Vad gör man när nöden är som störst. Man ställer sig mot staketet och släpper på. Något som jag inte skulle ha gjort. Polisen kom och jag hamnade i en polishuss. Hade det varit en ryss hade de akdrag brytt sig, men nu fanns det pengar att tjäna. I bussen låg det redan en otroligt full ryss som bråkade med poliserna. Rätt som det var hoppade de bak till honom. Den ene satt sig på honom och den andra slog. Lika bra att vara tyst tänkte jag. Den svenska klacken stod på utsidan och ville ha ut mig. Poliserna gjorde inget förrän mutorna började komma. Det kostade 2000 rubel att köpa ut mig.

Matchen var bra. Klacken gjorde bra ifrån sig, med sång och skrik hela matchen. Vi fick med oss en poäng och var klara för semifinalen. Så det blev en sen natt igen.

Dag 3.

Ingenting hade hänt med våra hyresförhandlingar. Döm om vår förvåning när de sänkte till 400 rubel per skalle och natt. Vi hade lyckats pruta från 900 kronor till cirka 130 kronor på två dygn. Han lovade att Peter skulle han ordna, så honom skulle vi inte bry oss om något mer. Matchledigdag och mycket Afroditte.

Dag 4.

Bubblan sprack. Peter kom och sa att vi skulle ut ur lägenheten, han lät inte glad. Han skyllde på att några ryska vänner

skulle ha lägenheten och de betalade 30 dollar per natt. Han varskodde att här prutades det inte utan hans vetskap och där med jämt. Det visade sig senare att de ryska vännerna var ett nytt gäng svenskar som kallade sig för Ruskiga Røjjarna som var på gång. Ett gäng han inte heller kommer att glömma. De satt till långt fram på småtimmarna med Peter och prutade. Vi fick en ny lägenhet och nu var det slutprat sa Peter annars skulle vi inte få någon mer lägenhet. Han botade lite med hotell Samson. Priset blev 15 dollar per natt. Efter mycket krånglande fick det vara okej. Det var bara att göra mat hemma hädanefter.

Matchdag igen. Nu mot USA. Hela manskapet samlades i öltältet utanför arenan och festen var på gång. Nu var det dags att gå in. Jag gick på toaletten den här gången, så jag var lite efter de andra.

Väl framme vid entrén mötte jag ett par välbekanta ansikten. Där stod polisen igen och skickade in mig i bussen. Jag frågade vad jag hade gjort den här gång en och det verkade som om de inte visste det. De bara tittade. Men nu var alla svenskar inne och ingen skulle pruta ut mig den här gången.

En polis kom bak till mig och tog min plånbok. Han bladdrade igenom sedlarna men bara lite rubel, han var ute efter dollar el-

ler svenska pengar men som tur var hade jag inga. De pratade om vad de skulle göra. Då kom jag på en lysande idé. När jag jobbade på Radio Före Pyra fick jag för mig att vi inte nådde längre än just utanför våra stadsgränser, men tydligen var vi fruktade ändå bort hit. Jag tog fram mitt presskort som vi gjort på radion och slängde fram det och sa att jag var en journalist och det här skulle jag göra reportage om. Gissa om det blev liv framme hos poliserna. Den ene sprang iväg och kom tillbaka med sin chef som bad om ursäkt och lät mig gå. Jag frågade igen varför de tog mig och han sa bara; gå.

Var det några som de inte ville råna var det journalister. För det var just råna de gjorde. Ur vår grupp var det tre som blev rånade av poliser, oftast nattetid. En blev av med sju och ett halvt tusen svenska kronor, en annan 200 dollar. Innan vi kom var det en som de tog för att han inte hade pass, något som var olagligt sa de. Han pratade med någon chef plus att hans bild var med i St Petersburgs News när de fotat klacken. Då kom polisen och lämnade tillbaka pengarna. Mamma som varnat mig för maffian och rånare.

Matchen vann klacken, men inte laget.

Dag 5

Ruskiga Røjjarna blev utsläng

da, Peter var galen. De fick också bara en chans till.

Den ryska killen som varit i Sydafrika var tillbaka, men gav sig inte tillkänna och dök inte upp något mer. Han sa att han förhandlade om priset. De pengarna fick vi inte se mer. Nu var kassan plötsligt väldigt tom.

Match mot ryssarna. Den här gången vann inte den svenska klacken. Hallen var fullsatt med ryssar och vilket tryck sen. I den enormt stora tunnelbanan hem var det bara Ville och jag som åkte. Vi mötte tusentals ryssar och alla skrek Ryssland, Ryssland, Ryssland. De hejaropen började i ena änden och gick som en våg genom hela tunnelbanan. Vi kände oss små. Men alla vi mötte kom fram och gratulerade oss till Sveriges avancemang, och skakade hand. En riktig feststämning. Hade det här varit fotbolls-VM hade vi säkert blivit ihjälslagna.

Vi blev utslagna av finnarna, inte mycket att säga om det. Vi fick tillbringa resten av resan med halvtomma plånböcker. Men strulet var slut. Det kommer att ta lång tid innan jag återvänder dit. Men det var en otroligt fin stad och nu efteråt en rolig resa man sent ska glömma.

**TEXT: ANDERS PERSSON
FOTO: MARIA ERNGREN**